

Excrementerne lufttørres, den hvide Skorpe aftages, og skilles formedelst Vand fra de extractive Dele. Den overblevne Materie opløses ved Kogning i kaustisk Kalilud, der gjennemsies, og bundfaldes ved Saltsyre. Det udvaskede Bundfald er fuldkommen hvidt og har en perlemors Glands.

Forf. har overbeviist sig om, at en Mængde af Blæresteensyre, der ikkun udgjör $\frac{1}{1020}$ af det Hele, kan opdages ved hans Fremgangsmaader.

Selskabet fandt denne Afhandling sit Bifald fuldkommen værdigt og besluttede at optage den i dets Skrifter.

Philosophisk Classe.

Professor *Sibbern* har forelagt Selskabet en Afhandling om Følelsernes Inddeeling. I Subjectiv Henseende ere Følelserne enten behagelige eller blandede. Blandet kaldes en Følelse ikke uden at det Behagelige og Ubehagelige deri forener sig til een Følelse, hvilket ikkun kan skee, naar det Samme er behageligt i een og ubehageligt i en anden Henseende, saaledes, at det Ubehagelige er Behagelighedens Betingelse, og fortsat maa virke med, før at tjene Behageligheden til Næring og Vedligeholdelse, f. Ex. ved Behageligheden i en Trangs Tilfredsstillelse, eller omvendt: det Behagelige tjener det Ubehagelige til Næring og Opvækelse, f. Ex. ved den pijnlijkke Sjæletilstand, hvori man undertiden venter paa det Öieblik, da en önsket glædelig Begivenhed skal foregaae. Følelsen kan enten være uden Affect, eller stige til Affect, antage en saadan Styrke, at den undertrykker Eftertanken og andre Følelser. Følelserne ere fremdeles i Henseende til deres Virkning enten opvækkende, nedstemmende eller rolige. Naar den i sig selv ubehagelige Følelse faaer en opvækkende, den i sig selv behagelige en nedstemmende Virkning, gaer Følelsen over til

de blendede. Ved Villiens og Kjendeevns Medvirkning erhoder Fö-
 lelsen en större Inderlighed og Varighed. Herved opstaaer da alt ef-
 tersom Kjendeevnen eller Villien er overveiende, og alt efter som Fö-
 lelsen er behagelig eller ubehagelig, forskjellige Bestemmelser; Ny-
 delse og Lidelse, Moroe og Kjedsomhed, o. fl. Ved at betragte Fö-
 lelserne fra den objective Side, komme vi til Hovedinddelningen af
 Fölelserne. Ved Object forstaaes naturligviis her Det, som fremkal-
 der Fölelsen, ikke Det, som föles. Dette Fölelsen Object er nu
 enten Noget udenfor Individets eget Selv, eller Noget hos os selv.
 Fölelser af første Slags kunne kaldes objective, universelle, de af sid-
 ste Slags subjective. De objective Fölelser kunne enten være contem-
 plative eller sympathetiske. I de første ligger vor Nydelse eller Sys-
 selsættelse i Beskuelsen alene, og denne er i og for sig Formaålet:
 i de sidste maa Noget hos et andet fölende, eller som fölende fore-
 stilt Væsen, formedelst vor Meddeeltagelse i samme gjøre Indtryk
 paa os. De subjective Fölelser deles i Tilfredshedens og Utilfredshe-
 dens Fölelser, og i Selvfölelser. I de første indvirker Omverdenen
 og overhovedet alt der, hvortil vi staae i Forhold, men henføres
 kun til os selv, betragtes og nydes, som det, der tjener vort person-
 lige Liv. De sidste gaae enten ud paa vore egne Fortrin eller Mang-
 ler, eller bestaaer i den umiddelbare Fornemmelse af vor Kraftyttring.
 Alle disse Hovedarter af Fölelser kunne atter være, sandselige, men-
 tale, moralske og religiöse. I disse fire Hovedformer findes de fire
 Hovedsider, hvorfra enhver Gjenstand, der fremkalder Fölelser hos
 os, kan betragtes. Thi ved enhver Gjenstand kan der spørges, hvor-
 ledes Det, som den fremstiller for den umiddelbare Anskuelse, i sig
 selv er beskaffent; dernæst, paa hvad Maade vi selv föle os knyttede
 til den; fremdeles, hvorvidt den medfører Noget, der fremmer eller
 standser vort individuelle Liv; og endeligen, hvorledes vor egen Kraft-

yttring, vort eget Livs Betydning og Indhold derved viser sig. I enhver contemplativ Følelse er tillige noget Sympatherisk, noget Tilfredsstillende eller Utilfredsstillende, og noget til Selvfølelsen henhørende; og saaledes i enhver enkelt Hovedart af Følelser Noget af hver af de andre. Endeligen undersøger Forfatteren det Spørgsmaal, om al Behagelighed, og saaledes ogsaa al Ubehagelighed kan føres tilbage til een Grundvirkning. Han søger at vise, at de maa henføres til to ganske forskjellige, nemlig Glæden ved det evige væsentlige Gode, som man kunde kalde Glæden ved det Evige, og det Behag, der gaar ud paa det egne Jægs Fremme, som saadant.

Historisk Klasse.

Etatsr. og Rid. *Thorlacius* har forelæst Selskabet en Afhandling om Chariternes Mythe. Hans Hensigt var, nøiere at oplyse Mythens Oprindelse og Uddannelse, Chariternes Dyrkelse, den Brug, Grækerne gjorde af dem i Kunsten, og deres Betydning i Hellener-Livet.

Mythen anseer Forfatteren med Herodot for at være opstaaet hos Hellenerne selv, og gammel-pelagisk. Ved at gjennemgaae Hovedstederne hos Homer og Hesiod, der angaae Huldgudinderne, vises, at skiöndt det ei kan nægtes, naar man sammenholder de Homeriske Traditioner med lignende hos senere Forfattere (f. Ex. *Nonnus*) bevarede Vink om ældgamle Sagn, at Joniens Sanger stundom peger paa denne Mythes Forbindelse med kosmogoniske og kosmologiske Ideer i Grækenlands ældste Tider, ere disse dog i Homers Digte stillede i en dunkel Baggrund, og Forestillingen derimod om Chariterne, som Væsener, fra hvem al Harmonie, Livlighed, Ynde og Behagelighed udgaaer, spores nu allerede langt klarere at fremtræde. Det samme gjelder, og det end mere, om Hesiod, der ved sin *Theogonie* blev Skaberen af denne Mythes positive Fremstilling, som si-